

i en Fængselskælder uden mindske Sprække, hvorigennem Himmellyset kan trænge trøstende ind, og uden anden Udgang end en Falddør, der svigefuld lukker over en bundløs Afgrund. Min ulykkelige Søn! Maatte Sandheden af dette Billede gaa forførende op for dig. Maatte du fatte det Ord, at om vi leve efter Kødet, da skulle vi visselig dø, men dersom vi døde Legemets Gerninger formedelst Aanden, skulle vi leve evindeligt. Ja, maatte du lære at grue for dig selv, saa var der endnu Haab om, at du kunde finde Vejen til din Forløser og bortvende dit Sind fra det Onde og bede om Naade og dine Synders Tilgivelse for Jesu Blods og Døds Skyld.

„Meget havde jeg endnu at sige dig, min kære Søn; men min Haand er træt, og mine Øjne matte. Saa være da dette din Moders sidste Ord til dig i Forkrænkeligheden: Nedbøj dig for Herren din Gud med et sønderknust Hjerte, at den hellige Aand skal blive udløst i dig formedelst vor dyrebare Frelser Jesum Kristum. Den Barmhjertige se i Naade til dig, at du ikke paa den yderste Dag skal vækkes af Dødens Søvn med det forføderligste af alle Ord: Gaa bort fra mig, Usalige, jeg kender dig ikke.“

Per laa endnu med Moderens Brev i Haanden, da Eberhard en halv Timestid efter kom ind for at overbringe Professorens Svar. Ved Broderens uformodede Tilsynekomst skjulte han hastig Brevet under en Lagenflig.

Eberhard blev staaende i Døren. Han havde Hast og skulde gaa.

„Det var naturligvis, som jeg sagde,“ forkyndte han med Tilfredshed. „Josefine bringer den Besked, at Professoren ikke tog ud mere i Dag, naar der ikke var nogen overhængende Fare. Han skulde derimod gerne se herud engang imorgen Formiddag, ifald det ønskedes.“

Per svarede blot med et Nik. Det var knap nok, at han opfattede, hvorpaa Meddelelsen gik ud. Ikke heller gik det straks op for ham, at der i Eberhards sidste Ord laa en fornyet Henstilling til ham om at afstaa fra sit Forlangende. Først da Broderen vendte sig om og ret ublidt trak Døren til efter sig, blev han i det hele rigtig nærværende.